

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.1. Ejus exercitij, tum necessitas, tum utilitas ostenditur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

fuert, familiariter amantérque conferas; cum illo, post curas atque labores, fatigatam mentem subinde recrees ac reficias; cum illo denique (cùm temporis aliquid vacuum tibi fuerit) omiffis frigidis, quæ ab aliorum amicorum conuictu ac confuetudine expectari poffunt, folatiolis, otium temporis fanctè ac jucundè oblectes. Ut enim rectè cum

Explic. pag. cap. 16. Joanne Thaulero Lætienfis Abbas: *Quid poffit amanti anima effe fuauius, quàm ut pofft distractiones, labores, perturbationesque multas in hac lacrymarum valle (vetit, nolit) ei occurrentes, eamque fatigantes, fub hac falutifera crucis umbra refpiret, fe fe reficiat, fenus difperfos colligat, animamque exhauftram delectabili arboris hujus fructu confortet? Hæc ibi.*

Eodem facit Exercitium, quod ob materiæ fimilitudinem capite fequenti adjungimus: quamvis poffint hæc & quædam fimilia, etiam ad partes fequentes, fiue ad interiorem aliquam animæ occupationem pertinere.

C A P V T V.

*Sumptâ in manus Chrifti crucifixi effigie, fe fe
subinde ad bonam mortem exercere.*

§. I.

Ejus Exercitiij, tum neceffitas, tum utilitas, oftenditur.

PRæfens exercitium propterea feorfum proponimus, quod & fuper eo plufcula nobis dicenda fint, & ad bonam mortem (à qua omnis pender æterna noftra felicitas) non mediocrem vim videatur habiturum effe.

Id autem effe hujusmodi: ut ab omni cura moleftiore feriatas, cum te animo tranquillo, proindèque ad diuinos fenus magis composito, effe feneris; partem aliquam temporis tibi deligas, quâ claufo oftio cubiculi tui, & fumptâ in

in manus Christi crucifixi effigie, eoque delecto situ corporis, qui in rem presentem maximè facere videbitur, cum Salvatore tuo ac Iudice, tuæ salutis causam oriosius agere instituas, atque ex formula, quam post paulò subijciam, tanquam si in fatali lectulo supremæ horæ signum expectes, in ijs proinde animi sensibus atque affectibus, qui extremo illi tempori congruere videantur, in iisdemque cum ipso Christo crucifixo sermonibus colloctionibusque, te exerceas.

Neque in tempestivum fortassis aut præproperum census hoc studium; si cum animo tuo istinc reposes in primis incertum humanæ vitæ; cum forsàn hæc dies, forsàn hæc hora, forsàn hoc momentum supremum nobis futurum sit; istinc autem rei pondus & magnitudinem aestimes. Quippe cum de arte bene mori agitur, ea profectò res agitur, cui prout oportet discenda, omnis utique vita meritissimò sit impendenda: adeoque non frustra fuisse, sed ingentem sanè vivendo profectum is fecisse censendus sit, qui vel hoc unum in omni vita didicerit: *Bene mori.*

Audi eam in rem Romanum Philosophum ad amicum suum Lucilium præclare, & tantum non Christianè scribentem: *Magna res est hæc (inquit) Lucili, & diu discenda, cum adventat illa hora inevitabilis, æquo animo abire.* Et rursum: *Vix tota vita sufficiat, ut hoc unum discas, vitam contemnere.* Et alio tractatu: *Vivere tota vitâ discendum est: & quod magis fortasse miraberis, tota vitâ discendum est mori.* Ut jam te, mi Lector, non pigeat, vel otij tui particulam aliquam, in eam quam dixi exercitationem conferre; & istâ velut profusione, ad horam illam decretoriam, extremumque vitæ actum, te comparare.

Nam si, qui fabulam comœdiâmve acturi sunt, prius in scenam quam prodeant, diu multumque exerceri, & ad vocis flexum, mutationem vultus, corporis gestum ac motionem, verbo ad id omne, quod personæ quam gerant aptè

sustinendæ necessarium existimetur, studiosissimè formari solent; suis ut denique spectatoribus se approbent, atque ab ijs inanes plausus laudève perituram reportent: quam non oportet nos diligentiam, curam, studium, præmeditationem, exercitationem adferre, ut non jam in fabula, aut rei seriæ, attamen ludicro, imitamento, verùm in re omnium maxima atque gravissima, Deo vitæ nostræ, non otioso spectatori, sed ad præmium poenâmve æternam justissimo certissimòque Judici, probemur: ne cùm inexercitati ac rudes ad vitæ clausulam peragendam venerimus, extremo in actu (in quo posita sunt omnia) miserimo lapsu corruamus, atque errore irrevocabili & inemendabili peccemus.

Neque hac in parte ulla occupationum excusatio admittenda est. Quasi ullus homo sit ita temporis egens, quin illius portionem aliquam, & velut horarum succisiva, non modò honestæ remissioni, sed rebus etiam supervacaneis interdum donare possit: aut tanquam occupatio ulla sit ei negotio anteferenda, quo non jam tempori (quod ajunt) servitur, sed æternitatis securitati consulitur.

Augustinus olim, circa suæ ad Deum conversionis consilia fluctuans, & magno pugnantium cogitationum æstu jactatus, cùm illud de quo nunc agimus, præclare apud animum suum statuisset: *Deputentur*, inquit, *tempora, distribuantur horæ pro salute animæ*: continuo illà occupationum objectâ mole, ab eo quod jam instituerat, poene repulsus & retroactus est; cum ijs se curis, sive professionis rhetoricæ, sive aliorum officiorum, distineri diceret, nulla ut ab ijs vacua sibi temporis pars, ad ea cogitanda agitandève quæ maximè vellet, relicta esse videretur. Sed en uti rursus omnem hunc curarum temporalium obtentum, æternæ salutis desiderio mortisque timore, generosè distulbat ac disjicit. *Pereant omnia* (inquit) *& dimittamus hæc vana & inania; conferamus nos ad solam inquisitionem veritatis.*

L. 6. Conf.
cap. 11.

tatis. Vita hac misera est, mors incerta: si subito obrepat, quomodo hinc exibimus? Et ubi nobis discenda sunt, quæ hic negleximus? Annon potius hujus negligentia supplicia luenda sunt? Ista Augustinus. Quæ quidem omnia suo quodam modo valere possunt etiam in rem præsentem. Quemadmodum enim serum nimis est, morte jam obitâ, artem discere bene moriendi: ita qui constante vitâ disciplinam eam neglexerit, ut is instante morte moriendi artem addiscat, audeo dicere, propemodum nimis serum esse. Quando videlicet ipso terrore vicinæ, neque antea unquam satis consideratæ atque provisæ, mortis occupatus animus, & præsentium sensu, futurorum metu percussus, tot inter curas, dolores, angores, perturbationes, horrores, tenebras, vix jam seipsum respicere, minus etiam ea, quæ suæ salutis ratio eo in tempore postulet, circumspicere potest. Quo etiam fit, ut plerosque videas, cum inexercitati & imparati ad moriendum accesserint, etiam sub ipso mortis ictu sollicitius de ea differenda, quàm quomodo rectè obeunda sit, cogitare; interque has curas, ipso suo facto quasi præoccupatos, salutis suæ res, si non deploratas, at dubias tamen, atque incertas relinquere.

Magna igitur res est, & nullo non die, omnique adeò vitâ discenda, Christianè mori: hoc est (inquam) ut piè, ut sanctè mortem obeas; ut cum non dubia salutis spe, & (quoad ejus fieri potest) beatæ securus æternitatis decedas.

Et quoniam ejus disciplina pars non contemnenda, est præfens exercitatio; ad eam te hortor, Lector optime: quia ut huc transferam, quod, in re non absumili, de animo ad paupertatem præparando dixit Seneca: *Necessarium judico, Ept 10. id quod tibi scripsi magnos viros sæpe fecisse, aliquos dies interponere, quibus nos imaginariâ (ille paupertate dixit, nos morte) exerceamus ad veram.*